

Yıldız Yağmuru

Kış, beyaz ağaçlar yaratır topraktan; bazı insanlardan umutsuzluk yaratır, ama bir sevgi ilişitir bu umutsuzluğa, dünyanın en garip çiçeğini yaratır.

Annesi babası ölmüştü kızın, başında bir kukuletası sırtında yırtık bir elbisesi ve tüyleri yağmur yemiş bir paltosu vardı. Böyle bir kızın cebinde olsa olsa bir dilim ekmeği olur ancak, avucunda sıkı sıkı tuttuğu birazcık bozuk parası olur. Ama kış güveni nedense kaybolmamıştır. Kuşlara bakarak ısınmaya çalışır. Titrerken düşünüyordu kız.

-Bahar gelecek günün birinde Kar taneleri yerine tomurcuk yağacak gökten sincaplar ılıkılığı yukarı taşıyacak. Kış baharın habercisidir, meleklerle mektup yazar, gönderilmesini ister baharın bu arada yeryüzünü oyalar.

Bunları düşünürken yaşlı bir adam çıktı karşısına.

-Param yok, karnım aç, dedi bana para ver biraz, sen küçük bir çocuksun nasılsa doyururlar seni. Hiç düşünmedi bile kız bütün parasını ihtiyara uzattı. Sanki beyaz bir aslan girmişti şehre, alev yerine kar soluyordu şemsiyesi olanların şemsiyesini, düşleri olanların düşlerini parçalıyordu. Ama umutsuzluğa kapılmadı kız, sokakta bir başına yürüdü.

Bir kadın belirdi yanı başına.

-Güzel çocuk, dedi yiyecek bir şey var mı cebinde? Ağzıma üç gündür lokma koymadım kime başvurduysam geri çevirdi beni...

Bir dilim ekmeği vardı ya, onu yesin zavallı kadın, kendisi bir şey yemeyeli iki gün olmuştu daha.

-Al teyze, dedi, benim karnım tok, daha demin yemek yedim. İnan bana, daha olsaydı daha verirdim.

Sonra küçük bir çocuğa giydirdi paltosunu, gömleğini kendi boyunda bir kıza armağan etti, hava kararmıştı nasıl olsa, kimseler göremezdi kendisini.

Ama o bir kedi yavrusunu gördü; soğuktan sesi bile donmuştu kedinin, bıyıklarında buz tutmuştu miyavlaması. dergiciler görseydi, kış resmi olarak dağların değil onun resmini koyarlardı dergi kapaklarına. Başından çıkardığı kukuletaya sardı kediyi.

Kış,adımlarını yönetir insanların; kürklü olanları tiyatroya götürür, paltolu olanları sinemaya götürür, ceketli olanları evlerine götürür, çıplak olanları korulara götürür.

Derken, kendini bir koruda buldu kız, saçlarının arasına sokup ellerini gökyüzüne baktı. O anda tipi dindi, bulutlar açıldı ve ansızın beliren saman yolundan bir yıldız kaydı, sonra bir yıldız,bir yıldız daha, bütün saman yolu, büyük ayı, küçük ayı, hepsi ayaklarının dibine düştü kızın, sonra çoban yıldızı düştü.

Yeryüzü inanılmaz sevinçler yaratır. Eğilip baktı kız, toprağa değdikçe altın oluyordu yıldızlar.

Artık gelmemek üzere gidiyordu kış yoksulların, kedilerin yanından; güzel yemekler, kalın kumaşlar alınırdı bu altınlarla.

Göğü seven denizcilerin tanıdığı bütün yıldızlar birer birer düştü yere onları gören ay bile çekinmedi havada parçalandı ve dallarına altın birer yaprak olarak kondu ağaçların. Alışverişi seven sincaplar için işte bir sürü altın.

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>